

Μου γράφετε ότι αυτός ο πόλεμος σας συνθλίβει, ότι θα δεχόσασταν να πεθάνετε αλλά δεν μπορείτε να υποφέρετε αυτή την παγκόσμια βλακεία [...] Σας καταλαβαίνω, δεν μπορώ όμως να σας παρακολουθήσω όταν ισχυρίζεστε ότι θα μεταβάλετε αυτή την απελπισία σε κανόνα ζωής και, επειδή θεωρείτε τα πάντα ανώφελα, θα αποσυρθείτε πίσω από την απδία σας. Γιατί η απελπισία είναι συναίσθημα και όχι κατάσταση. Δεν μπορείτε να στέκεστε σ' αυτήν. Το συναίσθημα πρέπει να δίνει τη θέση του σε μια σαφή άποψη των πραγμάτων.[...] Πρέπει να καταλάβετε ότι μπορείτε να απελπίζεστε για το νόημα της ζωής γενικά, όχι όμως και για τις ειδικές μορφές της. Για την ύπαρξη να, μιας και δεν έχετε πάνω της καμία ισχύ, όχι όμως και για την ιστορία, όπου το άτομο είναι πανίσχυρο. [...]

Πρέπει λοιπόν να καταλάβετε ότι ο πόλεμος γίνεται με τον ενθουσιασμό εκείνων που τον θέλουν αλλά και με την απελπισία εκείνων που τον αρνούνται ολόψυχα.

Αλμπέρ Καμύ, 1939
«Γράμμα σ' έναν απελπισμένο»

ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ/ΕΣ ΣΤΑ ΣΦΑΓΕΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Στα εδάφη της Παλαιστίνης εξελίσσεται ένας νέος κύκλος σφαγής, εκτοπισμού και εξαθλίωσης παλαιστινιακών κοινοτήτων από το ισραηλινό κράτος. Η σφοδρότητα του οποίου είναι τέτοια που μεταξύ άλλων επιχειρεί να βυθίσει τις αντιστάσεις σε ένα αίσθημα μεταξύ απελπισίας και ανημπόριας. Αυτήν τη φορά, η αφορμή -ή το πρόσχημα- είναι ένα συμβάν που μιλάει απευθείας στη γλώσσα του πολέμου. Μία στρατιωτικά οργανωμένη επίθεση της Χαμάς και άλλων παλαιστινιακών οργανώσεων σε ισραηλινές κοινότητες και στρατιωτικές περιοχές, έξω από τους φράκτες της μεγαλύτερης ανοιχτής φυλακής στον κόσμο, της Γάζας, με αρπαγή εκατοντάδων ομήρων και πάνω από 1.000 νεκρούς υπό την ανταλλαγή πυρών με τον ισραηλινό στρατό. Στον πόλεμο όμως, υπάρχουν κανόνες: οι άμαχοι/ες όλων των ηλικιών πρέπει συστηματικά και μαζικά να δολοφονούνται, να βιάζονται, να απάγονται και να τρομοκρατούνται είτε μέσα στην αφάνεια είτε σε δημόσια θέα έχοντας βαπτιστεί «τρομοκράτες» ή «παράπλευρες απώλειες». Έτσι όπως διδάσκουν διαχρονικά ο στρατός των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ (ενδεικτικά, με την επιχείρηση «σοκ και δέος» στο Ιράκ και τον «αντι»τρομοκρατικό πόλεμο στο Αφγανιστάν), ο ισραηλινός στρατός (ενδεικτικά, με την οργανωμένη σφαγή στους προσφυγικούς καταυλισμούς χιλιάδων παλαιστίνιων στη Σάμπρα και τη Σατίλα στον Λίβανο το '80 με τη συνδρομή λιβανικού στρατού και παραστρατιωτικών, με την καθημερινότητα των στρατιωτικών check-points και τα κατασταλτικά δόγματα όπως τα «σπασμένα κόκαλα» στη Δυτική Όχθη, με τους διαδοχικούς βομβαρδισμούς του σε οικισμούς στη Γάζα από το 2008) κ.ά.

Η άνευ προηγουμένου πολεμική αντίδραση του ισραηλινού κράτους ενάντια σε ολόκληρη τη Γάζα ήταν κάτι παραπάνω από αναμενόμενη. Άλλωστε, από την ίδρυσή του μέχρι και σήμερα, κατέχει, εξελίσσει και διαδίδει τη γλώσσα του πολέμου αδιάκοπα, κατά κύριο λόγο ενάντια στις ντόπιες παλαιστινιακές κοινότητες τις οποίες όρισε ως «εθνικό εχθρό» της σιωνιστικής του ιδεολογίας. Έχοντας θέσει εξ αρχής ως όρο ύπαρξης και «εθνικής ολοκλήρωσής» του την καθυπόταξη, την εξόντωση και τον ξεριζωμό των εκατομμυρίων κατοίκων της Παλαιστίνης. Σύσσωμοι οι ιδεολογικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί ενός αμιγώς μιλιταριστικού κράτους ανέλαβαν τη διάδοση εκείνης της προπαγάνδας που θα ετοίμαζε και θα νομιμοποιούσε μία πρωτοφανή και σχεδιασμένη σφαγή στην περιοχή. Με μία θυματοποιημένη ρητορική που εντάσσεται στα δόγματα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» κανονικοποιώντας δεκαετίες ισραηλινής τρομοκρατίας, καταπίεσης και κατοχής, με το «δικαίωμα της αυτο-άμυνας» ως καθαγιασμό της επιχειρούμενης εθνοκάθαρσης, με την αποκάλυψη απόδοση «συλλογικής ευθύνης» στους παλαιστινιακούς πληθυσμούς και με προσχηματικό στόχο την «πλήρη εξάρθρωση της Χαμάς» (πίσω από τον οποίο βρίσκονται επιδιώξεις αλλαγής συνόρων, κατάκτησης ή ελέγχου της Λωρίδας της Γάζας, της θαλάσσιας πρόσβασης σε αυτήν κ.ά.), ο ισραηλινός στρατός ισοπεδώνει ολόκληρη τη Γάζα από τις 27 Οκτώβρη μέχρι και σήμερα, δολοφονεί όχι μόνο ένοπλες ομάδες αλλά κυρίως δεκάδες χιλιάδες αμάχων όλων των ηλικιών με το 1/3 να είναι ανήλικοι/ες (χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι νεκροί/ες που βρίσκονται ακόμα κάτω από τόνους ερειπίων) και εκτοπίζει το 90% των κατοίκων της. Διαμορφώνοντας ένα νέο «μεταναστευτικό/προσφυγικό ρεύμα», το οποίο ήδη εξαθλιώνεται, λιμοκτονεί, «παζαρεύεται» και καταστέλλεται από κρατικά επιτελεία, διεθνείς οργανισμούς και στρατιωτικά αντιμεταναστευτικά δόγματα.

Η κοινωνική/ταξική δυστοπία που επιβάλλει το ισραηλινό κράτος δεν είναι ούτε «απάντηση στην επίθεση της Χαμάς» (της μέχρι πρότεινος «μόνης» και «αναγκαίας» θεσμικής εταίρου του στη Γάζα) ούτε «επιχείρηση διάσωσης ομήρων» (που βομβαρδίζονται και εργαλειοποιούνται από το ίδιο τους το κράτος) αλλά μία κλιμάκωση της διαρκούς προσπάθειας εκπλήρωσης του σιωνιστικού εθνικισμού από καταβολής του. Ενός εθνικισμού κομμένου και ραμμένου από δυτικές αντιλήψεις και αποικιακές προκαταλήψεις της «λευκής υπεροχής» προς την «απολίτιστη ανατολή». Μίας κρατικής ιδεολογίας που πραγματοποιήθηκε σε εθνικό κράτος το 1948, υποβοηθούμενη από τις κρατικές-καπιταλιστικές εξουσίες που λίγα χρόνια πριν οργάνωσαν, συνέβαλλαν ή ανέχτηκαν τη σχεδιασμένη εξόντωση εκατομμυρίων ευρωπαϊκών εβραϊκής καταγωγής. Προσφέροντας στους επίζώντες όχι την αποκατάσταση στους τόπους τους αλλά έναν οικειοθελή αυτο-εκτοπισμό τους εκτός ευρώπης, υπό τις απαραίτητες εθνοπατριωτικές και θρησκευτικές τυμπανοκρουσίες επιστροφής σε «αλησμόνητες πατρίδες», στην κρατικά «αχαρτογράφητη» περιοχή της παλαιστίνης. Εκτοπίζοντας και προσφυγοποιώντας 800.000 κατοίκους της -περίπου το 80% του τότε πληθυσμού, κυρίως αραβικής προέλευσης- από τις περιοχές που έπειτα μετατράπηκαν σε «ισραηλινή επικράτεια», κατά τη διάρκεια της λεγόμενης Νάκμα (Καταστροφή) των παλαιστίνιων. Οικοδομώντας ένα απροσχημάτιστα σοβινιστικό και милитарιστικό κράτος στο εσωτερικό του, ιδίως για τα μέτρα του «δυτικού πολιτισμού» τον οποίο πρεσβεύει έναντι της υποτιθέμενης «αραβικής βαρβαρότητας» την οποία προπαγανδίζει. Διατηρώντας σε θεσμική αφάνεια πολεμικούς εξοπλισμούς (συμπεριλαμβανομένων πυρηνικών όπλων), αρνούμενο διαχρονικά να δηλώσει τα σύνορά του και σε διαρκή ετοιμότητα ή εφαρμογή πολεμικών συγκρούσεων με κράτη της περιοχής. Με διαδοχικούς εποικισμούς και εκτοπισμούς ολόκληρων παλαιστινιακών κοινοτήτων, με αλληπάλληλες πολεμικές επιχειρήσεις και στρατιωτική κατοχή σε πόλεις και χωριά, με ισοπέδωση και οριστική εξαφάνιση ιστορικών κοινοτήτων. Με την ακόλουθη «ειρηνική συνθήκη» της μεγαλύτερης «ανοιχτής» φυλακής στον κόσμο στη Λωρίδα της Γάζας και ενός Τείχους εκατοντάδων χιλιομέτρων στη Δυτική Όχθη υπό τη συνοδεία στρατιωτικών check-points. Με τους εξευτελισμούς και την υποτίμηση ενός νομικού aparτχάιντ που διακρίνει τους «πολίτες» του σε διάφορες υποκατηγορίες. Με βασανιστήρια και εγκλεισμούς, εξαθλίωση και φτωχοποίηση, με την ανεργία να συνοδεύεται από τη λιγιστή και διακοπτόμενη παροχή ρεύματος, νερού και τροφής.

Διάφορα κράτη, οργανώσεις και καπιταλιστικοί θεσμοί ανά τον κόσμο παίρνουν θέσεις υπεράσπισης ή καταδίκης, όχι απλά αδιαφορώντας αλλά πριμοδοτώντας την απαξίωση της ζωής και του θανάτου των «αναλώσιμων» και «περισσευούμενων» παλαιστινιακών πληθυσμών. Το διακύβευμα άλλωστε πίσω από τον πόλεμο και την ειρήνη των κυριάρχων δεν είναι τίποτα περισσότερο από τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντά τους. Βάσει αυτών λειτουργούν ενδο-κυριαρχικοί ανταγωνισμοί και ισορροπίες, μία ευρύτερη πολεμική διαδικασία αλλά και μία διάχυτη κοινωνική αντανάκλαση σε έναν ιδεολογικό χυλό αντισημιτισμού και αντιμουσουλμανισμού. Όπου, μεταξύ άλλων, εξελίσσεται ένα θέατρο του παραλόγου από πατενταρισμένους αντισημίτες, αρνητές του ολοκαυτώματος και φιλο-άραβες που υπερασπίζονται και ανέχονται τις ισραηλινές θηριωδίες, ενώ φανατικοί αντι-άραβες και αντι-σουνίτες σπεύδουν σε υπεράσπιση των παλαιστινιακών εξουσιών.

Στο πλαίσιο αυτό, από τα πρώτα κράτη που έσπευσαν να στηρίξουν επίσημα τους σιωνιστικούς σχεδιασμούς ήταν και το ελληνικό κράτος. Το ίδιο κράτος που συνεργάστηκε με τα ναζιστικά στρατεύματα εκτοπίζοντας και εξοντώνοντας σχεδόν ολόκληρη την εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης, αρπάζοντας μετέπειτα τις κατοικίες των λιγοστών επιζώντων των κρεματόριων που είδαν τα σπίτια τους «νομίμως κατοικημένα» από σκατόψυχους αντισημίτες. Δίνοντας λευκή επιταγή και πολιτική νομιμοποίηση σε έναν «στρατηγικό του εταίρο στη Μεσόγειο», δύο μόλις εβδομάδες μετά την επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη 2023, να ξεκινήσει έναν σαρωτικό πόλεμο σε μία πυκνοκατοικημένη περιοχή, με στόχο την ίδια την περιοχή και τους κατοίκους της. Συνεχίζοντας παράλληλα εν μέσω της σφαγής, όχι μόνο την καταστολή μεταναστών στα σύνορά του -συμπεριλαμβανομένων των παλαιστίνιων- αλλά και την «αγαστή» διακρατική συνεργασία με το ισραηλινό κράτος σε πολλαπλούς τομείς που προϋποθέτουν και νομιμοποιούν τον εκτοπισμό και την εξόντωση των παλαιστινιακών κοινοτήτων (πολεμική βιομηχανία, εμπόριο όπλων και τεχνολογίες καταστολής/επιτήρησης/ελέγχου, αγορά ενέργειας, αγροτικός τομέας και τεχνολογία τροφίμων, στρατιωτική και ακαδημαϊκή συνεργασία κ.ά). Καθόλου τυχαία, άλλωστε, η τρέχουσα αναδιάρθρωση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας του ελληνικού στρατού -που έσπευσε επίσης να συνδράμει στην ηγεμονία του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας στην Ερυθρά Θάλασσα- βασίζεται όχι μόνο στο μοντέλο του «διαφημιζόμενου» φινλανδικού στρατού αλλά και σε αυτό των «συμμαχικών» ισραηλινών ένοπλων δυνάμεων (IDF).

Η ασύλληπτη βαναυσότητα της θηριωδίας του ισραηλινού κράτους και η διεθνής αποδοχή της είναι κάτι περισσότερο από μία υπενθύμιση του πώς δημιουργούνται και λειτουργούν παγκοσμίως τα έθνη-κράτη και οι εθνικισμοί, κάτι περισσότερο από μία επίδειξη της έννοιας του σύγχρονου πολέμου των κρατών που στοχεύει κατοικημένες περιοχές και ολόκληρους πληθυσμούς παρά έναν αντίπαλο στρατό. Είναι η μετάβαση της γλώσσας, του χαρακτήρα και του θεάματος του σύγχρονου πολέμου σε νέα επίπεδα παγκόσμιας επίδειξης ισχύος και ωμότητας. Είναι ένα ακόμα κυριαρχικό υπόδειγμα κοινωνικής/ταξικής καθυπόταξης, όχι μόνο εκ μέρους του ισραηλινού κράτους αλλά κάθε κράτους πλανητικά. Ένα ακόμα στρατιωτικό μοντέλο βάσει του οποίου παράγονται τα επερχόμενα δόγματα πολεμικών επιχειρήσεων, στρατιωτικής καταστολής και διαχείρισης «περισσευόμενων πληθυσμών», «ασύμμετρων απειλών» και «εσωτερικών εχθρών». Ένα αναβαθμισμένο πλαίσιο κρατικής τρομοκρατίας, όπου ο βομβαρδισμός νοσοκομείων, η ισοπέδωση σχολείων, η καταστροφή γειτονιών, ο μαζικός εκτοπισμός, η πολιορκία και ο βασανισμός ολόκληρων πληθυσμών, η καταστολή των «μεταναστευτικών ροών», η διασπορά λιμού, πείνας και ασθενειών (που αποτελεί επίσημα διατυπωμένη και βασική ισραηλινή στρατηγική μέσω της απαγόρευσης, της άρνησης ή της καταστροφής οποιασδήποτε παροχής βοήθειας στους πολιορκημένους πληθυσμούς), παύουν πλέον να αντιμετωπίζονται ως «παράπλευρες ζημιές» ή «αναγκαίο κακό». Αντιθέτως, κανονικοποιούνται και θεσμίζονται ως «επιβεβλημένες και δίκαιες πράξεις αυτοάμυνας» των κυρίαρχων απέναντι σε ό,τι διαταράσσει ή περισσεύει από τους σχεδιασμούς τους. Είναι άλλη μία υπενθύμιση ότι -μεταξύ άλλων περιοχών- στα εδάφη της Παλαιστίνης προεικονίζεται το μέλλον της πολεμικής τεχνολογίας, των δογμάτων καταστολής και «ασφάλειας» κράτους και αφεντικών.

Παράλληλα, η ανείπωτη καταστροφή του πολέμου στην Παλαιστίνη και η θεαματική αναπαραγωγή του στα ΜΜΕ θέτουν σε δεύτερο πλάνο τις αιτίες και τους φορείς του. Προσφέροντας εκείνη την «ενημέρωση» που κανονικοποιεί τη διεξαγωγή του, ξεπλένει τους δολοφόνους στο κράτος του Ισραήλ και τα συμμαχικά του κράτη, ενώ αναστρέφει την πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα στην οποία οι «υποτελείς τάξεις» στην Παλαιστίνη ομογενοποιούνται, απαξιώνονται, δολοφονούνται συστηματικά και διαχρονικά κάτω από σύγχρονες και παλαιότερες, οριενταλιστικές ή αντιισλαμικές, προβολές: «τρομοκράτες», «μουσουλμάνοι», «οπισθοδρομικοί», «σκοταδιστές», «βάρβαροι» κτλ. Μία πραγματικότητα εθνοκάθαρσης της σιωνιστικής ιδεολογίας, η οποία δεν θα υπήρχε αν εδώ και πάνω από 200 χρόνια διάφοροι εθνικισμοί -κυρίως της «πολιτισμένης δύσης»- δεν πρέσβευαν έμπρακτα τον αφανισμό των δήθεν «μη ιστορικών λαών», εξοντώνοντας εκατομμύρια ανθρώπους και διαλύοντας διάφορους κοινωνικούς σχηματισμούς παγκοσμίως. Μία πραγματικότητα καπιταλιστικής λεηλασίας και μετατροπής ολόκληρων κοινοτήτων σε πληβείους/ες. Της πραγματικότητας της μαζικής εξόντωσης και των βίαιων εκτοπισμών των «άλλων», πάνω στα οποία χτίζονται οι εθνικές ταυτότητες, οι εμπορευματικές σχέσεις και τα ιδεολογήματα της «προόδου», του «πολιτισμού», της «ανάπτυξης». Της πραγματικότητας της λευκής -και κάθε άλλης- «ανωτερότητας» και των «ανθρώπινων δικαιωμάτων», που για μία ακόμα φορά τυφλώνουν και τυφλώνονται μπροστά σε ένα νέο αιματοκύλισμα για τη διαιώνιση των προνομίων και της εξουσίας τους. Αυτήν την πραγματικότητα που συμπυκνώνει το αδιάκοπο σφυροκόπημα ενός πάνοπλου στρατού ενάντια σε ανθρώπους, σε πανίδα και χλωρίδα, στη θάλασσα, στη γη και σε κατοικημένες ζώνες.

Πίσω από τα ιδεολογήματα της «ασφάλειας», της «ανάπτυξης» και της «ειρήνης» προβάλλεται η πραγματικότητα των εθνικών ιδεωδών, του κεφαλαίου, των θρησκειών και των κοινωνικών νεκροταφείων που παράγουν. Για πρώτη φορά από την ίδρυσή τους, ο IDF σαρώνει την «πολυπόθητη» Λωρίδα της Γάζας και το ισραηλινό κράτος θέτει σχεδόν όλη την περιοχή στην κατοχή του επ' αόριστο, ερημωμένη από τους κατοίκους της. Τη στενή αυτή λωρίδα γης, όπου εδώ και χρόνια πάνω από 2 εκατομμύρια ντόπιων -αλλά και εσωτερικών προσφύγων από το 1948- κατοικούν σπιταγμένοι/ες σε ένα «ειρηνικό καθεστώς» διεθνούς απομόνωσης και κοινωνικού αποκλεισμού, φτώχειας και έλλειψης βασικών αναγκών επιβίωσης (νερού, τροφής, ρεύματος, περίθαλψης κ.ά.), συρματοπλεγμάτων και υπερσύγχρονων τεχνολογικών συστημάτων ελέγχου, επιτήρησης και καταστολής, αεροπορικών και χερσαίων βομβαρδισμών του ισραηλινού κράτους. Συνδυαστικά με τους «από κάτω» στη Δυτική Όχθη, οι οποίοι βρίσκονται όλο και πιο απομονωμένοι/ες, όχι μόνο υπό τους συνήθεις τραμπουκισμούς και τις ένοπλες επιθέσεις ισραηλινών εποίκων και στρατιωτών αλλά και υπό τον πλήρη στρατιωτικό-πολιτικό έλεγχο, επιτήρηση και καταστολή του ισραηλινού κράτους απέναντι σε οποιαδήποτε έκφραση αλληλεγγύης στη Γάζα. Παράλληλα, οποιαδήποτε υποψία «εσωτερικού εχθρού» στα ισραηλινά εδάφη που δύναται να ανοίξει έστω και μία μικρή ρωγμή στον κυρίαρχο σιωνιστικό σωβινισμό και милитарισμό, μπαίνει στο στόχαστρο της καταστολής. Με τις φυλακές και τη λογοκρισία να αναμένουν κάθε αντιστεκόμενη φωνή ή πράξη, από την έκφραση αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους/ες μέχρι την άρνηση στράτευσης στον ισραηλινό στρατό 18χρονων ατόμων -ανεξαρτήτως φύλου-

που αρνούνται να «υποχρεωθούν» σε μία μακρά στρατιωτική θητεία ενός εμπόλεμου και κατοχικού στρατού. Και όλα τα παραπάνω, με διάφορες παλαιστινιακές ιεραρχικές οργανώσεις να ενσαρκώνουν ένα εθνικιστικό «αντίβαρο» στη σιωνιστική εξουσία (από τα κοσμικά εθνικοαπελευθερωτικά οράματα της PLO, τον γραφειοκρατικό εθνικισμό της Παλαιστινιακής Αρχής, μέχρι τα εθνο-θρησκευτικά μοντέλα της Χαμάς). Επίδοξες κρατικές εξουσίες που αναπαράγουν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς τάξης-φυλής-φύλου, ποδηγετούν και εκμεταλλεύονται την καθημερινότητα των «από κάτω» (σε συνδυασμό και πολλές φορές σε συνεργασία με την ισραηλινή καταπίεση), αφομοιώνουν ή καταστέλλουν τις κοινωνικές-ταξικές αντιστάσεις στην προοπτική νέων εθνοκρατικών «λύσεων», ως «των μόνων δυνατών λύσεων». Μатаιώνοντας κάθε ριζοσπαστική κατεύθυνση κοινωνικής εξέγερσης και απελευθέρωσης, έξω και ενάντια στη λογική των κρατών, του κεφαλαίου και των κοινωνικών-ταξικών διαχωρισμών. Ακυρώνοντας τις επαναστατικές δυνατότητες της ιντιφάντα προς χάρη του πολέμου και της ειρήνης κράτους-κεφαλαίου-πατριαρχίας. Επικυρώνοντας ότι η μόνη «απελευθέρωση» που μπορεί να προσφέρει ένας εθνικισμός οποιασδήποτε μορφής, είναι αυτή της δικής του εξουσίας.

Εδώ και 75 χρόνια, οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες στις περιοχές της Παλαιστίνης -αλλά και στο Ισραήλ- επιμένουν να ανοίγουν δρόμους αντίστασης και αλληλεγγύης ενάντια στους διαχωρισμούς κάθε εξουσίας. Ενάντια στα ορατά και αόρατα τείχη του ρατσισμού, του εθνικισμού και της θρησκείας, αμφισβητώντας κρατικά και υπερεθνικά επιτελεία, ντόπια και μη αφεντικά, στρατούς και πολιτικές κηδεμονίες. Αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι οι μόνες πραγματικές δυνατότητες χειραφέτησης των «από κάτω» και καταστροφής της πολεμικής μηχανής βρίσκονται στις συλλογικές ακηδεμόνευτες διεργασίες των καταπιεσμένων και εκμεταλλεόμενων. Σε εκείνες τις συλλογικές αντιστάσεις που παραμένουν ζωντανές ακόμα και όταν περιθωριοποιούνται, καταστέλλονται ή αφομοιώνονται από κάθε λογής εξουσιαστικό μηχανισμό που επιχειρεί να αφανίσει ή να μεταλλάξει την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης στη μέγγενη της εθνικής ταυτότητας.

Η αλληλεγγύη σε κάθε καταπιεσμένο στην Παλαιστίνη είναι αλληλένδετη με την εναντίωση στον πόλεμο και την ειρήνη της κυριαρχίας. Κάθε βόμβα και κάθε σφαίρα στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη προέρχεται μέσα από ένα διεθνές πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό πλέγμα εξουσιών, μέσα από μία παγκοσμιοποιημένη πολεμική βιομηχανία και τεχνογνωσία καταστολής των υποτελών τάξεων. Στο πλέγμα αυτό, το ελληνικό κράτος διατηρεί και μεγαλώνει τη δική του ενεργή συμμετοχή στο παγκόσμιο σφαγείο από διάφορες θέσεις: από την αντι-μεταναστευτική πολιτική του στα σύνορα και την ενδοχώρα, την παραγωγή ή την εμπορία όπλων και οπλικών συστημάτων, τους αυξανόμενους πολεμικούς του εξοπλισμούς, την αποστολή στρατευμάτων σε πολέμους και επιχειρήσεις σε άλλες περιοχές (με τελευταία περίπτωση τη ΝΑΤΟϊκή επιχείρηση «ΑΣΠΙΔΑ» στην Ερυθρά Θάλασσα, στην οποία το στρατηγείο της Λάρισας αναβαθμίστηκε ως κεντρικό στρατηγείο επιχειρήσεων, με το ελληνικό πολεμικό ναυτικό να συμμετέχει ενεργά με δική του φρεγάτα), την εδραιωμένη και επιχειρούμενη ηγεμονία σε Βαλκάνια και Μεσόγειο αντίστοιχα, την παροχή στρατιωτικών βάσεων για πολεμικές ασκήσεις και αποστολές (συμπεριλαμβανομένου του ισραηλινού στρατού), τις στρατιωτικές και ακαδημαϊκές πολεμικές διεργασίες, την αναδιάρθρωση της υποχρεωτικής θητείας και των ένοπλων δυνάμεων προς ένα πιο «αξιόμαχο» μοντέλο, την προμηθευτική του πολέμου στην Ουκρανία, μέχρι την άμεση και έμμεση συμμετοχή του στο μακελειό της Γάζας και της Δυτικής Όχθης. Κάθε αντίσταση, κάθε ανυποταξία, κάθε ολική άρνηση στράτευσης στην υποχρεωτική θητεία στον στρατό και κάθε σαμποτάζ ενάντια στον милитарισμό, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον κόσμο του κεφαλαίου είναι αναπόσπαστο κομμάτι μίας συνολικότερης αντίθεσης ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη των αφεντικών, από την Αθήνα μέχρι τη Γάζα. Για έναν κόσμο ελευθερίας και αλληλεγγύης χωρίς κοινωνικούς-ταξικούς διαχωρισμούς, ενάντια σε έθνη, κράτη, θρησκεία, κεφάλαιο και πατριαρχία.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟ,
ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΗ, ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ
ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ**

**ΝΑ ΣΠΕΙΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ ΣΤΑ ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΥ**

**ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ**

Απρίλης 2024

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα)
olikiarnisi.espivblogs.net

